

disse Forhold, betragtede alene fra den finantsielle Side, ere meget gode, ja, saa gode at maatte saa Nationer kunne opvise dem bedre. Dette er imidlertid, naar man betragter disse Forhold alene fra den finantsielle Side. Betragter man dem derimod fra anden Side, saa ere de maatte ikke slet saa glimrende, thi det viser sig, at det har været Tanken med de Midler, der paa denne Maade ere samlede, at bruge dem til andre Ting og andre Formaal end at opspare dem. Blandt disse er der flere forskellige Ting, som Ministeriet har bragt i Forslag, og først og fornemligst staar jo Foranstaltninger til Forsvarsvesenet. Disse Forhold have imidlertid saa ofte været fremhævede her af saa dygtige Kræfter, at jeg skal lade denne Side af Sagen ligge og kun indskrænke mig til at beklage, at man ikke har troet under disse gunstige finantsielle Forhold at burde fremskynde disse Foranstaltninger stærkere, end man har gjort. Jeg kan dog imidlertid fatte, at der i dette ligger et politisk Spørgsmaal, og at det er det, som har bevæget det andet Thing til ikke at ville fremme denne Slags Sager. Derimod er der andre Forhold, som jeg i Virkeligheden ikke kan fatte, at man ikke har villet fremme, det er Forhold, hvori der slet intet politisk Spørgsmaal ligger, det er Formaal, som ene og alene sigte til at fremme Landets materielle Velvære, jeg mener naturligvis Jernbanerne. Jernbaneloven blev forelagt her i Thinget af den høitærede Minister i Begyndelsen af Samlingen. Jeg skal villig indrømme, at det nedsatte Udvalg brugte en meget lang Tid til at forhandle dette Lovforslag, men det skal ogsaa bemærkes, mine Herrer, at de Oplysninger, som det ærede Udvalg meddelte os om Grunden til, at det havde været nødvendigt til at beholde Sagen saa længe, vare saa tilfredsstillende, at jeg ikke tror, at Noget af os vil bebrejde Udvalget, at det har beholdt den saa længe. Jeg tror meget mere, at vi have Grund til at være taknemlige for, at det lykkedes Udvalget ved Ministerens Hjælp og ved gjensidig Smødekommen at fremkomme med Forslaget her i en saadan Form, at alle Fraktioner i det herværende Thing kunde slutte sig sammen om det og næsten vedtage det enstemmig. Det er Udvalgets Fortjeneste med Hensyn til dette Lovforslag, som i Virkeligheden har stor Interesse for Landet. Lovforslaget gif til det andet Thing i Begyndelsen af Februar Maaned, det er altsaa omtrent sex paa syvende Uge siden, og det er desværre ikke der kommet længere end til første Behandling. Der er saaledes neppe nogen som helst Udsigt til, at den Sum, som i Finantslovens § 28 under Nr. 3 eventuelt er opsørt til forskellige Jernbaneanlæg i Fyen og Sjælland, vil komme til Anvendelse. Dette beklager jeg, og jeg satter det ikke. For mig staar det saaledes, at vore Forhold og navnlig Arbejderforholdene her i Landet ere meget trykkende, og hvad man

end siger, saa griber Arbejdsløsheden efter min Overvisning mere og mere om sig, men man havde ved Fremme af denne Lov et Middel til at raade Bod derpaa. Det er ikke alene derfor, at jeg beklager, at der ikke er synderlig Udsigt til at faae denne Lov fremmet, men det er ogsaa, fordi der vil blive berebet de Landsdele, hvem disse Anlæg skulde komme til Gode, en stor Stusselse derved, at de neppe komme til Gjennemsørelse. Det er imidlertid væsentlig Arbejder-spørgsmaalet, der ligger mig paa Sinde og Hjerte, naar jeg beklager, at man neppe har nogen Udsigt til igjennem disse Anlæg at faae raadet Bod paa de trykkende Forhold, men da skal det vides, at de to Faktorer af Lovgivningsmagten have været rede til at hjælpe Arbejdsløsheden og at anvise Midler dertil, og naar nogle af vore Medborgere senere komme til at klage over Trykket af Arbejdsløsheden, saa skulle de vide, at denne Klage kommer ikke til at gaa ud over os; det er paa et andet Sted, Skylden ligger, hvor Sagen ikke er fremmet saa hurtig, som jeg tror, man kunde have fremmet den, og det beklager jeg. Imidlertid tiltræder jeg aldeles, hvad der er sagt af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Ussing), idet ogsaa jeg glæder mig over, at Finantslovsforslaget har faaet den Form, som det har faaet, og jeg stemmer naturligvis for dets endelige Vedtagelse.

S. Pedersen: Ja, det ærede kongevalgte Medlem (Ussing) begyndte med at udtale, at der var Døstter, som man havde og vistnok Mange havde, men som man ikke faae fyldestgjorte ved dette Finantslovsforslag. Det er jo imidlertid Noget, som vistnok altid vil være Tilfældet, hvilket Indhold en Finantslov end maatte have. Det er jo absolut nødvendigt, at med Hensyn til Enkelt- heber og underordnede Døstter maa man resignere, og i saa Henseende finder jo det Anvendelse, som blev fremsat af den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Sørensen) ved Sagens 2den Behandling, idet han stillede det Spørgsmaal, hvorvidt Landstinget stod frit overfor denne Finantslovs Behandling. Dette Spørgsmaal maa vistnok under alle Omstændigheder bevareres med et vist Forbehold. Jeg tror i det Hele taget, at hvor man har en konstitutionel Forfatning som her, tillands, hvor der er forskellige lige sideordnede Faktorer i Lovgivningsmagten, kan ingen enkelt af den siges at staa aldeles frit, thi en saadan Forfatning, der i sit inderste Væsen hviler paa Overenskomst, vilde være ubrugelig, saafremt en enkelt Faktor vilde stille sig paa det Stade og fastholde det. Naar det ærede kongevalgte Medlem (Ussing) kom til at tale om Folkets Modenhed og udtalte, at der havde udbredt sig en Tvivl om, hvorvidt Folket var modent til den Forfatning, vi fik 1848, saa tror jeg nok, at han har Ret til fra sit Standpunkt at sige, at der har udbredt sig en Tvivl derom, ligesom ogsaa det ærede Medlem tilhøre (S.